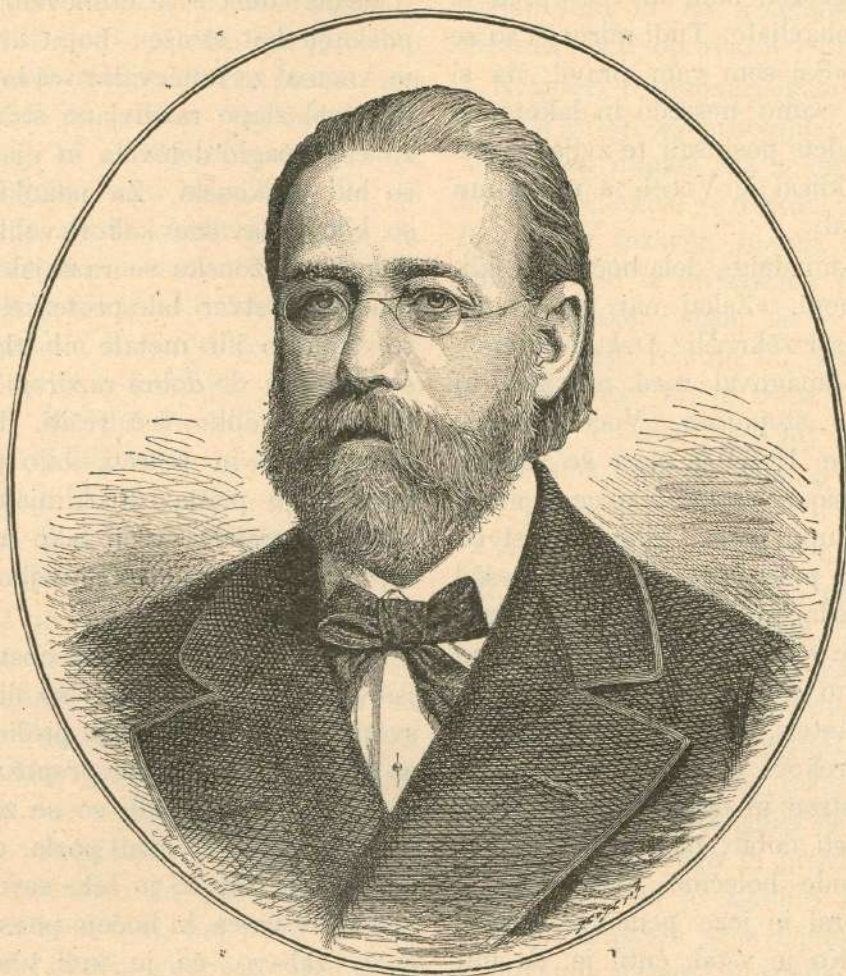

ves dobiček nam je požrla država, sedaj pa tako skrbi za nas. Čemu ima pa sablje in drugo orožje? Postrelila bi jih sama od prvega do zadnjega — te pse krvoločne. O joj, kaj bode sedaj? Berači smo, pravi berači. Še moje dote je vteknil več nego polovico v novo tvornico, sedaj je pa vse šlo. Vse, prav

vse! Še nad me naj pridejo in naj me pobijejo, da ne bodem doživela sramote beraške. — Saj sem mu tolikrat rekla, naj jih trdo drži, naj pokori to predrzno in peklenško svojat z bičem. Ni me slušal, sedaj pa ima! Ta čarovna tercijska hči njegova ga je podpihovala proti meni. Hinavka! O joj, kaj

Friderik Smetana, češki glasbenik. († leta 1884.)

bode?» Razne stvari so se ji pletle po glavi; čudno je bilo videti debelo ženo, ki je težko sopeč tako tarnala. Lidija je bila pri njej in jo je tolažila, kakor je vedela in znala, a ni se ji posrečilo. Ko jo je pa spomnila Boga, razkoračila se je še bolj debela Ulmerica in je zarohnela: «Kaj mi kvasite o tem? Kdo mi povrne izgubljeni denar, kdo mi ozdravi

moža? Vaše besede so prazne marne. V tem vas ne potrebujem. Povejte mi, kako naj dobim v pest vso tisto nemaniško druhal, druge tolažbe nočem. Oj, jaz revica!» V tem je padla na naslonjač in si brisala pot s tolstega obličja. Solze ni hotelo biti.

Polagoma je zavladal na ulicah mir, ljudje so se razšli; pač pa so obstajali